

Ez; 7:1-9+23-27.

Ünnepre készül az ország. És azt kell mondanom, hogy van mit ünnepelni! Ha csak arra tekintenénk, hogy Isten mi mindent adott nekünk, akkor ma csak a háláról lehetne szó!

Mégis egy ítéletes igeszakasz került ma elénk a Bibliaolvasó kalauz szerint. Egy olyan ígérés, melyről, ha megkérdezném, hogy kinek a kedvenc igéje, akkor nem valószínű, hogy sok kéz lendülne a magasba. Inkább olyan ige ez, amelyről tudni se szeretünk. Olykor még lelkész kollegák is mondják: „*Minék ilyenekkel sokkolni a gyülekezetet? Ilyen igékkal senkit sem lehet megnyerni. Prédikáljunk inkább arról minden vasárnap, hogy az Isten mennyire szeret, és milyen kegyelmes! Azt szívesebben hallgatják az emberek.*” – és teljesen igazuk van. Én is azt gondolom, hogy azt szívesebben hallgatják az emberek. Én is szívesebben hallgattam gyerekkoromban azt, hogy „*édesapa milyen jó, mindjárt elvisz fagyizni*”, mint azt, hogy „*viselkedj rendesen, mert kapsz egy nyaklevest*”. Ki hallja szívesen ez utóbbit? Azt gondolom, nincs az az ép lelkű ember, aki szívesebben nézne Isten haragos arcára, mint Isten szeretetére, jóságára. De ahogy minden felelős szülő összehúzza időnként a szemöldökét, és olykor keményen is rászól gyermekére, és ez egyébként nem jelenti azt, hogy ne szeretné a gyereket, úgy a szerető Isten is megmutatja nekünk időnként a haragos arcát és igazságosan ítélő természetét is. S ha a próféta vagy a lelkész nem beszélne időnként erről, akkor álnokul becsapná, és félrevezetné a rábizottakat. Igenis el kell mondani, hogy a tetteinknek súlya és következménye van, és Isten, aki nagyon szeret, és oly sok jót ad nekünk, várja a mi szeretetünket, hálánkat, megszentelődő életünket. Várja. És ha azt tapasztalja, hogy mi minden ajándéka ellenére felé közönyösek és cinikusak maradunk, egymással pedig önzőn és istentelenül viselkedünk, és így a halál és kárhozát útján járunk, akkor ítéletet szabadít ránk. Na, nem rögtön, hiszen hosszútűró és irgalmas, aki kegyelmezni akar. Ezért is figyelmeztet előre. Nem egyszer, sokszor. Ezt a figyelmeztetést kell az ő szolgálóinak átadniuk. Vannak szolgálók, akik e tekintetben nem hűségeseek, és nem vállalják fel a népszerűtlen üzenetet. De az igaz szolgálóknak el kell mondaniuk azt is, hogy vigyázzatok, mert eljön az ítélet. Eljöhet az emberi hitetlenségre, hálátlanságra válaszul az az idő, melyben Isten **már nem fog szánakozni, és nem lesz könyörületes, és az embert utóleri utálatos tetteinek a következménye** (9. v). – Ezékiel igaz és hűségese szolgálta volt, aki Izráel népének hirdette ezt. Voltak hamis próféták, akik azt mondták akkor, nem jön az ítélet. Isten kegyelmes. Nem fog Jeruzsálem elpusztulni, sőt, akik már az ellenség fogságában vannak, azok is hamarosan kiszabadulnak. A nép persze őket szerette hallgatni, és e hamis prófétáknak hitt. De miért is? Nem azért mert annyira szerette a kegyelmes Istent, hogy el se tudta képzelni, hogy ez az Isten haragudni és ítélni is tud. Ó, dehogy! Egyáltalán nem erről volt szó. Nem annyira szerették Istent, hanem annyira szerették a bűnt! Eszük ágában sem volt megtérni. Eszük ágában sem volt magukat megjobbítani és bűneiket elhagyni. Hát persze, hogy sokkal jobb volt nekik hinni egy olyan istenben, aki sose fog megítélni. Egy olyan istenben, aki minden bűnt tehetetlenül elnéz, eltűr. Egy ilyen isten nagyon kényelmes annak, aki nem akar Isten akarata szerint élni. Aki nem akar minden vasárnap templomba járni, nem akar egy házastárssal hűségben élni, aki nem akar a házasságban gyerekeket vállalni, aki nem akar minden tekintetben a tisztesség és becsület útján járni. Aki nem akar életszentségben élni, annak nagyon kényelmes egy senkit sem elítélő, mindenkit üdvözítő isten. Csakhogy ez nem a Biblia Istene. Ez nem Jézus Istene. Ez nem a keresztyének Istene. Ez csak egy nyomorult bálvány. Egy tehetetlen, kitalált bálvány, aki nem hogy nem üdvözít mindenkit, de kifejezetten nem tud üdvözíteni senkit sem. – Sajnos Európában elég népszerű lett a protestánsok közt ez a bálvány. De nem azt látjuk, hogy tanítása mindenkit az üdvösséghez segített volna, hanem azt, hogy tömegeket tett ateistává. Hisz minek is foglalkozna az ember egy olyan istennel, akinek úgy sincs semmi hatalma, sem pedig elvárása. Csakhogy az Isten nem ilyen. Isten nem egy érzelemmentes üdvautomata, aki az ember szabadságát semmibe véve viszi az őt nem szerető tömegeket a végső nagy boldogságba. Ez nem a keresztyénség gondolata, hanem egy egyszerű birkaiskola. „*Ki oda sem ballagott, még jutalmat is kapott*”. – ez nem az igéből vett szentírási idézet. Ahogy az sem, hogy „*ki templomba se ballagott, még üdvösséget is kapott*”. Ez sem szentírási részlet. Isten igéje egész mást mond.

A Bibliában Isten úgy mutatkozik be, mint aki nem közönyös az ember és az emberi viselkedés iránt. Istennek vannak érzelmei. Ő szenvedélyesen szerető Isten. Neki számít az, hogy mi viszont szeretjük-e őt. Ő várja szeretetünk kifejezését, várja hálánkat, várja engedelmségben megmutatkozó bizalmunkat. Ő követésre hív minket. Jézus önkéntes, szeretetből, hálából és bizalomból fakadó követésére. S aki a Jézust követő útra lép, aki az Isten iránti szeretetből ezen az úton jár, azt üdvözíti Isten. Aki pedig elutasítja ezt az utat, azaz nem akar Istennek hinni, nem akar az életszentség útján járni, nem akar Jézus előtt térdet hajtván leborulni, arra az ítélet vár. Sőt, ahogy Jézus mondja: „*már ítélet alatt van, mert nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében*” (Jn; 3:18). Istent nem lehet büntetlenül megvetni, kikoszarzni, semmibe venni. És nem lehet büntetlenül a bűnökben élni. Mert amilyen szenvedélyesen szereti Isten a népét,

ugyanolyan szenvedélyesen utálja a bűnt. Haragszik miatta, és megítéli a bűnéhez ragaszkodó, a bűnt Istennél jobban szerető embert. Itt, a felolvasott igében ez az ítélet háború, éhség, szegénység, fogság, dögvész és más szörnyűségek formájában hirdettetik meg, és utol is éri az engedetlen népet. Nem hitték el, hogy Isten ilyet is tud, és nem tértek meg. Ezért következett be rajtuk a szörnyű ítélet.

De hogy fér össze ez a borzalom a mi kegyelmes Istenünk természetével? –kérdezhetné valaki. A válasz pedig az, hogy nemhogy csak összefér, hanem kifejezetten Isten kegyelmes természetéből fakad. Mert az egésznek az a célja, amint az Ezékiel próféciáiban számtalanszor le van írva, hogy „*megtudjátok, hogy én vagyok az ÚR!*” „*Megtudjátok, hogy én, az Úr vagyok az, aki ver!*” Azért az ítélet itt, a földön, hogy vegyük már észre magunkat. Mint a tasli a rakoncátlan gyerekeknek. „*Vedd már észre magad, fiam!*” – nem azért mondja ezt az apa vagy anya, mert nem szereti gyerekét, hanem azért, mert szereti, és próbálja a jóra vezetni. Isten a földi ítélettel még mindig csak megmenteni akar. Vegyük észre, hogy a bűnnek nincs jó vége, és térjünk meg, térjünk át az élet útjára, hogy ne a végső szenvedésbe, a pokolba kerüljünk, hanem megragadjuk még időben Jézus megmentő kezét, és az örök boldogságba jussunk. Vegyük észre, hogy az ÚR, az Isten, és ne más hatalmaknak engedelmeskedjünk, hanem csak neki, hogy üdvösségre juthassunk. Ez az ítélet célja. De hogy eléri-e a célját a büntetés, ez rajtunk, embereken múlik. Ha alázatosan meghajtjuk magunkat, akkor igen. Ha meg hóbörgünk, és Istent szidjuk, meg számon kérjük, hogy miért engedi, akkor nem. Akkor maradunk a még szörnyűbb ítéletben, a kárhozatban. Ilyenek is vannak, de azért az ítéletek közt sokan odafordulnak az Istenhez, és rátérnek az életre vezető, Krisztust követő útra. Milyen érdekes, hogy hálából sokkal kevesebben térnek meg, mint mikor rájuk nehezedik Isten keze.

A magyarság utolsó nagy ébredése is a háború után, a negyvenes években volt. A fájdalomban, gyászban, szegénységben. A kilencvenes években, amikor a szabadságot kaptuk meg, ez is felcsigázott néhány embert. De sokkal kevesebb komoly megtérés történt, mint a háború után. Az okos más kárából tanul. A buta a sajátjából, meg leginkább még abból se. És akkor aztán tényleg jön az ítélet. Mert Istennek arra is van hatalma, hogy teljesen elvesse a bűnében makacs embert. Istennek van hatalma. Ő hozhat áldást, de küldhet bajt is. Isten szent és hatalmas, úgy cselekszik, ahogy jónak látja. Ez nem kérdés.

A kérdés az, hogy a mi magyar népünk mennyire okos vagy buta. Tanulunk-e Izrael példájából, ami a Szentírásban a mi tanulságunkra íratott meg? Meg tanulunk-e a saját történelmi tapasztalatunkból is, vagy nem? Mert ha nem, akkor nem sokáig lesz mit ünnepelnünk. Isten velünk is meg tudja cselekedni, hogy *idehossa a leggonoszabb népeket, és birtokba veszik házainkat* (24. v). De meg tudja cselekedni azt is, hogy megőrizzen minket a háborgó világ közepén is. A kérdés csak az, hogy mi melyik utat választjuk? Az életét vagy a halálét, Istenét vagy a bűneinkét? És ez a kérdés hozzánk, templomba járó emberekhez fokozott hangsúllyal szól. Mert nekünk még nagyobb a felelősségünk. Mert nekünk kell olyan hiteles keresztyén életet élnünk, és nekünk kell olyan szeretettel az emberek számára Jézust hirdetnünk, hogy azzal egész hazánk jólétét és menekülését szolgáljuk. Így teszünk-e? Komolyan gondoljuk végig e kérdést, mert a műkedvelő vallásosság, a hobbi keresztyénség meg a szimpla képmutatás az még nem a menekülés útja. Viszont az őszinte, mély imaélet, az ígére figyelés, az ige előtti alázat és engedelmisség, az életszentség és a krisztusi szeretet által hitelesített bizonyágtétel sokakat megmenthet. Elsősorban azt, aki így él, menti meg Jézus, de általa sokakat, másokat is. Akár az egész nemzetet. De ehhez valamennyi templomba járó keresztyén imájára, engedelmes életére és bizonyágtételére szükség van. A tiédre is. S ha mind megtesszük, amit ránk bízott az Isten, akkor talán még van esély népünknek is, hisz szerető és kegyelmes mennyei atyánk van, akinek türelme hosszú, szeretete és irgalma pedig nagy. Ámen.

1. Olvassátok el a következő igeverseket: Mt; 25:30. Mt; 25:46. Mk; 9:47-48. Lk; 12:5. Lk; 16:23-24. Lk; 18:17. Jn; 3:18. Jn; 3:36. Jn; 5:29. Döntsétek el Jézus szavai alapján, hogy a Biblia tanítása szerint mindenki a mennybe kerül, vagy lesznek olyanok, akikre elmarasztaló ítélet és büntetés vár!
2. Olvassátok el a következő igéket: Ef; 5:5-7. 2Tessz; 1:6-9. Jel; 21:8. Mit gondoltok, Pál és János az olvasott igák alapján tud olyanokról, akik nem kapnak örök üdvösséget?
3. Az ezékieli alapíge alapján Isten megítéli-e a népeket, és hozhat-e büntetést az engedetlen népre?
 - a) Mi mindent kapott nemzetünk Istentől az utóbbi időben, amiért hálás lehet? Mi mindent kapott gyülekezetünk Istentől, amiért hálás lehet? S te mi mindent kaptál Istentől, amiért hálás lehetsz?
 - b) Szerinted elég hálás Istennek nemzetünk? Mit tehetnél azért, hogy népünk hálásabb legyen?
 - c) El tudod fogadni azt, hogy a Biblia nem egy érzelemmentes üdv-automatának ábrázolja Istent, akinek minden mindegy, s a végén mindenkit üdvözít? Esetleg zavar az, ha Isten ítéletéről is olvasol? Ha igen, vajon miért?
 - d) Isten földi ítéletei gyakran segítik az ember megtérését és megmenekülését? Tudsz ilyenre példát?
 - e) Szerinted fontosak a nemzeti ünnepek? Te hogyan fogsz ünnepelni?